

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

36. Det velsignede håp.

Henvisninger: Life Sketches of Ellen G. White s. 440-480
These were the Courageous, s.45-52.

Tekst for dagen: Joh. 14,3.

1.scene: "Jeg anbefaler dere denne boken."

Den siste gangen søster White talte ved Generalkonferensen, var hun i åttiårene. Enda det ikke fantes mikrofoner i de dager, kunne hun høres over hele den store forsamlingen. Da hun hadde fullført sitt budskap, tok hun opp Bibelen som lå på talerstolen, åpnet den og holdt den frem foran seg. "Brødre og søstre, jeg anbefaler dere denne boken." Så lukket hun den varsomt, la den tilbake på talerstolen, og langsomt gikk hun ned fra talerstolen.

Hun fikk mange besøk i løpet av de siste månedene hun levde. Hun var alltid glad for å kunne gi dem oppmuntring og trøst. Tanken på at hun ikke alltid skulle være her og tale til folket, gjorde henne ikke bedrøvet. En dag sa hun til en besøkende: "Jeg gleder meg over tanken på at når jeg ikke lenger kan tale til folket, vil bøkene mine tale for meg."

Søster White avsluttet sitt livsverk etter å ha vært Guds utvalgte budbærer i sytti lange år. "Jeg vet på hvem jeg tror," hvisket hun til sin sønn, ikke lenge før hun sovnet inn for å hvile til Jesus kaller henne frem fra graven.

Fordi Ellen White hadde så mange venner og var så høyt elsket av så mange mennesker, ble det bestemt å holde begravelsesseremonier på tre forskjellige steder - en ved "Elmshaven", hvor hun hadde bodd, en i Richmond, California, hvor det ble holdt et leirmøte på den tiden. Og selvfølgelig, den siste høytideligheten ble holdt i Battle Creek, Michigan, hovedkvarteret for Generalkonferensen. Det var flere betydningsfulle talere ved disse høytidelighetene og alle så de tilbake på Ellen G. Whites liv som et liv i tjeneste for Gud og mennesker. En taler sa: "Vår Herre sa at et tre kjennes på sine frukter. I lys av dette, er vår søsters liv og den velsignede innflytelse hun hadde over alle som kom i kontakt med henne, et vitnesbyrd om hennes karakter og arbeide."

Til tider har enkelte mennesker spurt om søster White var en profet eller ikke. Noen spurte til og med henne selv om dette. Hun sa: "Tidlig i min ungdom ble jeg spurt flere ganger, "Er du en profet?" Jeg har alltid svart: "Jeg er Herrens budbærer." Jeg vet at mange har kalt meg en profet, men jeg har aldri gjort krav på denne tittelen. Min Frelser erklarte meg for å være Hans budbærer."

Søster White var mer enn bare Guds budbærer. Hun var kjent for de gode fruktene av sitt liv, som en god nabo, en kjærlig hustru og mor, en trofast venn, en tålmodig lærer, en stor pedagog, men mest av alt som en trofast kristen.

Hun reiste fra sted til sted og underviste, prekte og ga veiledning for å hjelpe til å fremme det store Adventbudskapet. Men hun hadde alltid for seg det store ansvaret å skrive ned Guds budskaper og gi dem ut i bøker, slik at alle mennesker kunne lese dem.

"Jeg må skrive bøker og på den måten gi andre det lyset som Herren gir meg. Jeg vil ikke forlate en uferdig oppgave." Og hun forlot ikke sin gjerning uferdig.

Hun levde til hun var nesten 88 år gammel. De 50 000 sider med veiledning og inspirasjon som Gud ga henne har blitt trykt i 53 bøker. Hvor mange av disse femtittre bøkene har vi lest? Ligner vi på Steven Smith som ventet i tjueåtte år før han til slutt leste søster Whites gode råd til ham?

36,2.

2.scene: Hyllest til en stor kvinne.

(Fjern ~~3~~, sett opp ~~31~~ og ~~172~~ foran talerstolen.)

Åpenbaringen 14,13 ble valgt som tekst ved hennes begravelse. "Salige er de døde som dør i Herren heretter. Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt arbeid, for deres gjerninger følger med dem."

"Om ingen annen," sa taleren pastor E.E.Andross, "kan det sies mer passende enn om vår kjære søster, at dette skriftord er oppfylt." Likevel, under slike omstendigheter som dette, skriker våre hjerter ut etter den herlige oppstandelsens morgen. Vi ønsker å vite at døden skal ødelegges og at de som sover skal våkne opp." Ja, unge venner, vi er glade for de mange versene i Bibelen som forteller oss at Jesus skal komme igjen, og at vi ikke skal sørge som de som ikke har håp.

Da de kristne i Tessalonika sørget når de begravde sine kjære, ledet Paulus oppmerksomheten deres til oppstandelsen som vil finne sted ved Jesu annet komme. Da vil de døde stå opp, og sammen med de levende vil de bli løftet opp i luften for å møte Jesus. "...og så," sier han, "skal vi alltid være med Herren. Trøst da hverandre med disse ord." 1.Tess.4,16-18.

En av de herligste sannhetene som er åpenbart i Bibelen, er om Jesu gjenkomst i makt og stor herlighet for å redde oss fra denne verden med sykdom, synd og sorg. Da vil han ta oss med til de himmelske boligene hvor han har gjort i stand et hjem til hver enkelt av oss. I Joh. 14,1-3 lovte han disiplene: "...jeg går bort for å berede dere et sted, og når jeg er gått bort og har beredt dere et sted, kommer jeg igjen og vil ta dere til meg for, t også dere skal være der jeg er." Jesus ønsker å dele all himmelens herlighet med oss og han lengter etter den dagen da han skal komme igjen med alle de himmelske englene for å ta oss med til det herlige riket der oppe hvor vi skal regjere over universet sammen med ham for alltid.

Englene som ble igjen på Oljeberget etter Kristi himmelfart, gjentok løftet om hans gjenkomst. "...denne Jesus som er opptatt fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp." Ap.Gj. 1,11. Og apostelen Paulus som talte ved Den hellige ånd, skrev: "For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun..." 1.Tess.4,16. Og i Åpenbaringen 1,7 sier Johannes: "Se, han kommer med skyene og hvert øye skal se ham..."

3.scene: Jesu gjenkomst.

Det er et herlig hjem Gud bereder for oss. Søster White så i et syn himmelens herlighet, og hun har beskrevet det for oss. Du kan lese det mere fullstendig i bøkene hennes, Early Writings s. 16-20, og (Den store strid), Mot Historiens Klimaks s. 384-386. Her er noe av det hun skrev. I boken Mot Historiens Klimaks, leser vi: "Bibelen kaller de frelstes arv et land. Der leder den himmelske hyrde sin hjord til levende vannkilder. Livsens tre bærer frukt hver måned, og bladene på treet er til legedom for folkene. ~~Ber~~ er elver som alltid flyter, klare som krystall, og langs deres bredder kaster svalende trær sine skygger over stier som er beredt for Herrens forløste. Vidstrakte sletter går over til vakre høyder og Guds fjell hever sine stolte tinder. På disse fredfulle sletter og ved de levende elver skal Guds folk som så lenge har vært pilegrimer og vandringsmenn, finne et hjem...Smerte kan ikke eksistere i himmelens atmosfære. Der blir ingen tårer, ikke noe likfølge, ikke noe tegn på sorg. "Døden skal ikke være mer, ikke sorg, ikke skrik og ikke pine skal være mer, for de første ting er veket bort..." Ap.21,4.

"Natt skal ikke være mer i Guds stad. Ingen trenger eller ønsker hvile....Alltid skal vi kjenne morgenerens friskhet og alltid skal vi være langt fra dens avslutning.... Fra Guds og Lammets trone strømmer et aldri sviktenøe lys ut over den hellige stad. De forløste skal ferdes i en evig dags solfrie herlighet."

Hun sier i Early Writings: "Jeg så en annen mark full av alle slags blomster, og som jeg plukket dem, måtte jeg rope ut: "De vil aldri visne"... Så kom vi til en slette full av alle slags dyr, løver, lam, leoparder, ulv, alle sammen i fullkommen fred. Vi gikk midt imellom dem, og de fulgte fredelig etter på avstand.... Som vi gikk videre, møtte vi en gruppe som også betraktet herligheten. Jeg la merke til at de hadde en rød kant på draktene sine. De hadde skinnende kroner og rene hvite drakter. Da vi hilste på dem, spurte jeg Jesus hvem de var. Han sa at de var martyrer som var blitt drept for hans skyld. Sammen med dem var en talløs flokk med små barn, de hadde også en rød kant på draktene sine. Sions fjell lå like foran oss. På fjellet lå et vakkert tempel og omkring det var syv andre fjell hvor det vokste roser og liljer. Og jeg så hvordan de små klatret opp, eller hvis de ville, så brukte de de små vingene sine og fløy opp til toppen av fjellet og plukket de uvisnelige blomstene.... Dette tempelet ble støttet av syv søyler, alle av gjennomiktig gull, besatt med skønne perler. Jeg kan ikke beskrive alt det vidunderlige jeg fikk se der. Å, om jeg kunne tale Kanaans språk, da kunne jeg fortelle dere litt om herligheten i en bedre verden."

Og igjen fra "Mot Historiens Klimaks": "De frelste skal få adgang til alle universets skatter. Uten å hindres av død og trett- het, besøker de fjerne verdener.... Med fullkomment syn betrakter de skapningens herlighet - soler og stjerner og verdenssystemer, som alle i sin bestemte orden kretser omkring guddommens trone. På alle ting, fra de minste til de største, står Skaperens navn skrevet. Alt vitner om hans ubegrensede makt."

"Den store strid er endt. Synd og syndere er ikke mer. Hele universet er rent. Harmoni og glede går som pulsslag gjennom hele det umåtelige skaperverk. Fra ham som skapte alt, strømmer liv, lys og glede ut gjennom universets grenseløse rom. Alle ting, fra det minste atom til den største klode, de levende og de livløse, forkynner i ufordunklet skjønnhet og fullkommen glede at Gud er kjærlighet."

La oss prøve hardere enn noen gang før å følge i Jesu fotspor, slik at vi vil være rede når Han kommer. Vi må være rede til å gå sammen med Ham inn gjennom de portene vi leser om i Åpenbaringen 22,14: "Salige er de som tvetter sine kjortler (holder hans bud, eng. overs.) så de må få rett til livsens tre og gjennom portene komme inn i staden."

Jesu løfte er sikkert. - "Jeg vil komme igjen."

"For ennå er det bare så kort en stund, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge." Heb. 10,37.